

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

III. Iac. Sadol. Episc. Carpent. B. Accolto S.R.E. Cardinali S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

II.

BENEDICTVS ACCOLTVS S. R. E. CARDI-
nalis, Iacobo Sadoleso Episc. Carpentoralli S. P. D.

Nihil gratius, nihil iucundius accidere mihi potuit tuis li-
teris. Tum quod eas legens videbar tecum esse, quem lo-
quentem audire semper mihi magna voluptati fuit: tum quod
erant plenissima & officij, & humanitatis, cum preclara signifi-
catione tua erga me voluntatis. Quae etsi mihi iam antea praes-
pecta erat, tamen quod eandem illam absens ostendebas, quam
omni tempore praesens declaraueras, fuit mihi summo opere gra-
tum. Non quod de tua constantia dubitarem: sed illius commo-
datione sum maxime delectatus. Ego autem, quod praeclearum
nosse debes, te ab ineunte aetate dilexi, fecique semper plurimum,
neque solum excellentem illam doctrinam tuam, sed grauitatem
etiam, & prudentiam sum admiratus. Et, quod iudicium
meum fuit de virtute tua, te vnum mihi in omni vita ab immiti
imitandum proposui. Quod si eo quod tendebam, accedere non
potui: tuum tamen in me studium cum paterna benevolentia
coniunctum, in eo nunquam defuit. Quae res ita in animo meo
residet, meque ita admonet, vt me tibi plurimum debere pro-
tear. Quod cum ita sit, persuasum tibi esse potest, omnia quae
cunquam in me sunt, quemadmodum etiam dixi tuis, ad commo-
da & dignitatem tuam prompta esse, atque parata: meque nu-
lum vnquam officij genus praetermissurum, quod vsui possit esse
tuis rebus. Tu quum persunctis magnis laboribus, eo te recep-
ris, vbi arbitrato tuo in literis, & cum dignitate viueres, non pos-
sum non probare curam istud tuum, quod & tibi honestissimum,
& nobis fructuosissimum est futurum. Sed scito, res nostras huic
te maxime desiderare: quibus profectio si adesses, plurimum opte-
rari posse virtute tua. Et mihi imprimis gratissimum faceret,
cuius ego quotidiana consuetudine, hominis omnium praestanti-
simum, quam familiarissimè vti vellem. Sed viro prudenti non
audeo consilium dare. Patruus meus tibi salutem reddit. Vale.
me quod facis ama. Romae XII. Calend. Iulij, M. D. XXXIX.

III.

IAC. SADOLO. EPISC. CARPENT.
B. Accolto S. R. E. Cardinali S. P. D.

Nihil recorder permultis hisce annis mihi accidisse gra-
tius, neque optatius, quam tuas nuper literas: plenissimas
enim fuerunt amoris, suauitatis, officij. Quodque ad praeclearum
iam

sim laudem tui prestantis ingenij pertinet, eo modo scripta, ut
 parum aut elegantius, quod me legisse meminerim, habeam pro-
 fectum nihil itaque duplici ex illis gaudio affectus sum. Nam cum
 omnis tua erga me voluntatis significatio pergrata: tum verò
 orationis nitore, & verborum ac sententiarum venustas, quam in
 scribendo adhibuisti, mihi vehementer iucunda extitit. Simul
 enim intelligebam legens, & quam tu de me amicè honorificèq;
 sentires: & in eo explicando, quam tu existeres dignus, ut de te ab
 omnibus preclare ac mirabiliter sentiat. Nam illa tua dulcis
 commemoratio superiorum temporum, repetita propè ab vlti-
 mo, de perducta in hoc vsque tempus, cum illustri reificatione
 tui de me iudicij, perpetuaq; opinionis, tantam mihi letitiam
 attulit, & voluptatem, ut eam verbis consequi non possim. Planè
 enim percipio, id quod his temporibus rarum est, in homine
 presertim potente, firmam manere apud te amicitia fides, per
 quam amici, quamvis absentis, memoriam benivolentiamque
 conferunt. Sed profectò illud verum est quod dici solet, eum qui
 bene à natura ad amplexandam laudem constitutus sit, omnes
 facile in animo comprehendere virtutes. Quam ego ingenij in-
 doctum te intuens, iam tum à primo, cum etiam penè puer me
 tibi adiunctum in amicitia esse voluisti: cœpi sperare continuò
 magna, eaq; de te feci iudicia, quæ postea euentu ipso compro-
 bata sunt. Etsi in eo quidem decepti fuimus, quòd spem
 opinionemq; nostram, tuamq; vnà artem, virtus ipsa in te lon-
 gè antecessit. Verùm hæc ad exponendum longius fortasse tem-
 pus te copiosorem desiderant orationem. Quæ autem sunt of-
 ficij, & exposita alias sunt, & nunc breuiter sic exponantur: ut
 scias, nihil mihi esse magis in optatis, quam tibi persuasissimum
 esse, me inter tuos, qui pro tua dignitate & summa liberalitate
 permulti sunt, maximè omnium esse tuum. Id quibus alijs offi-
 cium possit declarari, si sciuero, non committam ut meum vilo in
 loco studium requiratur. Hoc quidem ipse per me prestabo sem-
 per: atque efficiam, ut neq; singularium tuarum laudum com-
 memoratiorem, neque tuorum de me meritorum memoriam,
 quæ eadem hoc recente testimonio tuæ erga me tanta volun-
 tatis cumulatæ sunt, illa vnquam mihi ex animo aut ex ore atas
 delectet. Quòd si hoc otium, quo ego maximè delector, & quod
 tu, quamquam te consuetudinem meam desiderare præ te feras)
 non probare tamen non potes, Deus mihi fortunauerit: dabo
 operam profectò, ut me neque in amore, neq; in fide amicitia,
 posthæc ferre partem aliqua in re intelligas. Vale, & nos
 abhærentes tuere. Carpentoracti, XVIII. Calend. Se-
 ptembris, M. D. XXIX.